

Prezidents Henrijs B. Airings

Pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā

Pateicība sabata dienā

Pēdējo dienu svētajiem sabats ir pateicības un mīlestības diena.

Mani dārgie Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas brāļi un māsas, kas atrodaties visā pasaulē, es esmu pateicīgs, ka prezidents Tomass S. Monsons ir lūdzis man šajā sabata dienā uzstāties konferencē. Es lūdzu, lai Svētais Gars varētu apliecināt manis sacīto jūsu sirdīs.

Šodien es vēlos runāt par sirds sajūtām. Tas, uz ko es šodien vērsīšu jūsu uzmanību, ir pateicība — īpaši sabata dienā.

Mēs jūtamies pateicīgi par daudzām lietām — par svešinieka laipnību, maltīti, kad esam izsalkuši, jumtu virs galvas, kad plosās vētras, salauztu kaulu, kas sadzīst, un veselīgu jaundzimuša bērniņa kliedzienu. Daudzi no mums atcerēsies, ka ir izjutuši pateicību šādos brīžos.

Pēdējo dienu svētajiem šāds pateicības un mīlestības brīdis, patiesībā diena, ir sabats. 1831. gadā Tas Kungs pamācīja svētos Džeksonas apgabalā, Misūri, ka viņiem vajadzētu savas lūgšanas un pateicību vēltīt Dievam. Agrīnajiem svētajiem tika dota atklāsmē, kā ievērot sabata dienu, gavēt un lūgt.¹

Viņiem, kā arī mums Tas Kungs pateica, kā pielūgt un pateikties sabata dienā. Kā jau jūs noprotat, vissvarīgākā ir mīlestība, ko mēs izjūtam pret

dāvanu sniedzējiem. Tas Kungs mācīja, kā pateikties un mīlēt sabata dienā:

„Es dodu tiem pavēli, sakot tā: Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, un ar visu savu spēku, prātu un izturību; un Jēzus Kristus Vārdā tev būs Viņam kalpot. . . .

Tev būs pateikties Tam Kungam, tavam Dievam, visās lietās.

Tev būs upurēt Tam Kungam, tavam Dievam, taisnīgumā, patiesi tā, ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu.”²

Un tad Tas Kungs mūs brīdina par briesmām, ja mēs nepateicamies Debesu Tēvam un Jēzum Kristum kā dāvanu devējiem: „Un nekā cilvēks neaizvaino Dievu, jeb ne pret vienu Viņa dusmas nav iedegušās, kā vien pret tiem, kas neatzīst Viņa roku visās lietās un neklausā Viņa pavēlēm.”³

Daudzi no jums, kas klausās, jau rod prieku sabatā kā dienā, kad atcerēties un pateikties Dievam par svētībām. Atcerieties pazīstamu dziesmu:

*Tad, ja tevi dzīves likstu jūra māt,
Tad, ja šķiet, ka zaudēts viss, nav
cerības,*

*Atceries, cik daudz tev dāvāts
svētību!*

Redzot Dieva doto, būsi pārsteigts tu.

*Atceries, cik daudz tev dāvā Dievs,
Un par Viņa doto pateicies!
Ak, cik daudz Dievs dāvā svētību!
Redzot Viņa doto, būsi pārsteigts
tu. . . .*

*Pārāk smaga rūpju nasta ja tev
šķiet,
Pārāk smags tas krusts, ko jānes
katru dien’,
Atceries, cik daudz tev dāvāts
svētību!
Līksmu sirdi pateicībā gūsi tu.⁴*

Es saņemu vēstules un tiekos ar uzticīgiem pēdējo dienu svētajiem, kuriem ir smagas rūpju nastas. Daudzi jūtas tā, it kā visu būtu zaudējuši. Es lūdzu un ceru, lai tas, ko es pateikšu par pateicību sabatā, palīdzētu pagaist šaubām un iegūt līksmu sirdi.

Viena svētība, par ko mēs varam būt pateicīgi, ir tā, ka mēs vispār atrodamies Svētā Vakarēdiena sanāksmē, pulcējušies ar vairāk kā vienu vai diviem Viņa mācekļiem Viņa vārdā. Ir daudzi, kuri atrodas mājās un nevar uzcelties no savas gultas. Ir daudzi, kuri labprāt atrastos tur, kur esam mēs, bet tā vietā strādā slimnīcās, nodrošina sabiedrības drošību vai, riskējot ar savu dzīvību, aizstāv mūs kādā tuksnesī vai džungļos. Fakts, ka mēs varam sanākt kopā ar kaut vai vienu svēto un pieņemt Svēto Vakarēdienu, palīdzēs mums izjust pateicību un mīlestību par Dieva laipnību.

Pateicoties pravietim Džozefam Smitam un atjaunotajam evaņģēlijam, vēl viena svētība, ko varam pieskaitīt, ir tā, ka mums ir iespēja katru nedēļu pieņemt Svēto Vakarēdienu, ko

sagatavo, svēta un iznēsā pilnvaroti Dieva kalpi. Mēs varam izjust pateicību, kad Svētais Gars mums apliecina, ka mūsu Debesu Tēvs godā Svētā Vakarēdiena lūgšanas vārdus, ko izsa-ka pilnvaroti priesterības nesēji.

No visām svētībām — vislielākā ir piedošanas sajūta, kas gūstama, kad mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu. Mēs izjutīsim lielāku mīlestību un pateicību pret Glābēju, kura bezga-līgais upuris padarīja par iespējamu to, ka tiekam attīrīti no grēka. Baudot maizi un ūdeni, mēs atceramies, ka Viņš cieta par mums. Un, kad mēs izjutām pateicību par to, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā, mēs sajūtīsim Viņa mīlestību un mūsu mīlestību pret Viņu.

Pateicoties mīlestības svētībai, ko mēs saņemam, mums būs vieglāk turēt bausli — „vienmēr [atcerēties] Viņu”.⁵ Jūs, tāpat kā es, varat izjust mīlestību un pateicību pret Svēto Garu, kurš, pēc Debesu Tēva apsolījuma, vienmēr būs ar mums, ja vien mēs paliksim uzticīgi mūsu dotajiem solījumiem. Mēs varam atcerēties šīs svētības katru svētdienu un justies pateicīgi.

Sabata diena ir arī ideāls brīdis, lai atcerētos derības, ko mēs noslēdzām kristību ūdeņos, lai mīlētu un kalpotu Debesu Tēva bērniem. Šī solījuma pildīšana sabatā ietver piedalīšanos nodarbībā vai kvorumā ar visu sirds nodomu, lai mūsu līdzās esošo māsu un brāļu starpā veidotu ticību un mīlestību. Šis solījums ietvers mūsu aicinājumu pildīšanu ar prieku.

Es esmu pateicīgs par daudzajām svētdienām, kad biju skolotājs diakonu kvorumā Bauntifulā, Jūtā, kā arī Svētdienas skolā Aidaho. Es pat atceros laiku, kad kalpoju par sievas asistentu Šūpuliša klasē, kur mans galvenais pienākums bija izdalīt rotaļlietas un salasīt tās.

Pagāja gadi, līdz es caur Garu sapra-tu, ka manai vienkāršajai kalpošanai Tam Kungam bija nozīme Debesu Tēva bērnu dzīvēs. Man par pārsteigu-mu, daži no viņiem ir atcerējušies un pateikušies par maniem neveiklajiem mēģinājumiem viņiem kalpot Skolotāja vārdā tajās sabata dienās.

Tieši tāpat, kā mēs dažkārt neva-ram saredzēt rezultātu, ko devusi mūsu kalpošana sabatā dienā, tāpat mēs, iespējams, nevaram saskatīt citu Tā Kunga kalpu kopējo ietekmi. Taču Tas Kungs caur uzticīgiem un pazemīgiem kalpiem klusām un bez liekas reklāmas ceļ Savu valstību pre-tī tās lieliskajai nākotnei Tūkstošgadē. Lai saskatītu šī darba pieaugošo majestātiskumu, ir nepieciešams Svētais Gars.

Es uzaugu, dodoties uz Vakarēdiena sanāksmēm nelie-lā Ņūdžersijas draudzē, kurā bija tikai daži Baznīcas locekļi un vie-na ģimene, kas bija manējā. Pirms septiņdesmit pieciem gadiem es tiku kristīts Filadelfijā, vienīgajā Baznīcas ēkā, uz kuru mēs varējām tikt visā Pensilvānijā un Ņūdžersijā. Taču tur, kur reiz Prinstonā, Ņūdžersijā, bija viena neliela draudze, tagad ir divas lielas bīskapijas. Un tikai pirms dažām dienām tūkstošiem jauniešu uzstājās svinībās, kas notika pirms Filadelfijas Pensilvānijas tempļa iesvētīšanas.

Kad es biju jauns, es saņēmu aicinā-jumu — kļūt par apgabala misionāru, un mēs svētdienās pulcējāmies vienī-gajā baznīcā Albukerkē, Ņūmeksikā. Šodien tur ir templis un četri stabi.

Es devos prom no Albukerkes, lai mācītos Kembridžā, Masačūsetsā. Tur bija viens lūgšanu nams un apga-bals, kas stiepās pāri lielākajai daļai Masačūsetsas un Rodas salas. Es brau-cu pa šī skaistā apvidus kalniem uz Svētā Vakarēdiena dievkalpojumiem, kas tika noturēti mazās draudzēs, kas, lielākoties, irēja telpas vai nedaudz pielāgotas ēkas. Tagad Belmontā, Masačūsetsā, ir svētais Dieva templis un stabi, kas plešas pa visu apvidu.

Tolaik es nevarēju skaidri sare-dzēt, kā Tas Kungs izlēja Savu Garu pār cilvēkiem šajās nelielajās Svētā Vakarēdiena sanāksmēs. Es to varēju sajust, bet nevarēju saredzēt apjomu un laiku, kādā Tas Kungs bija nolē-mis celt un pagodināt Savu valstību. Praviēties, caur atklāsmi, redzēja un pierakstīja to, ko mēs paši tagad varam novērot. Nefijs teica, ka mēs

skaita ziņā nebūsim daudz, taču mūsu kopējā pozitīvā ietekme būs iespaidīga:

„Un notika, ka es redzēju Dieva Jēra Baznīcu, un tās skaits bija neliels. . . .

Un notika, ka es, Nefijs, redzēju Dieva Jēra spēku, ka tas nolaidās uz Jēra Baznīcas svētajiem un uz Tā Kunga derības ļaudīm, kas bija izkaisīti pa visu zemes virsu; un viņi bija bruņoti ar taisnību un ar Dieva spēku lielā slavā.”⁶

Šajā laiku atklāšanā līdzīgs pravie-tisks apraksts par mūsu stāvokli un turpmākām iespējām ir pierakstīts Mācībā un Derībās:

„Jūs vēl neesat sapratuši, cik lielas svētības Tēvam ir rokās un sagatavo-tas priekš jums;

un jūs nespējat tagad visu panest, tomēr turiet drošu prātu, jo Es vadīšu jūs uz priekšu. Valstība ir jūsu un tās svētības ir jūsu, un mūžības bagātības ir jūsu.

Un tas, kurš pieņem visu ar patei-cību, tiks darīts godības pilns; un šīs zemes lietas tiks piemestas, jā, pat simtkārt vairāk.”⁷

Es esmu sajutis, ka ir notikušas pārmaiņas, visā Baznīcā pieaugot pateicībai par Dieva svētībām un mīlestību. Šķiet, ka šis process paātri-nās Baznīcas locekļu vidū laikos un vietās, kur tiek pārbaudīta viņu ticība, kur viņiem ir jālūdz Dievam palīdzī-ba, pat lai vienkārši turpinātu dzīvot.

Laiks, kurā mēs dzīvojam, būs grūtu pārbaudījumu pilns, tāpat kā tas bija Almas ļaudīm, kuri bija pakļauti nežēlīgajam Amulonam, kurš uzlika nastas, kas bija pārāk smagas, lai viņi tās varētu panest:

„Un notika, ka Tā Kunga balss nāca pār viņiem viņu ciešanās, sakot: Paceliet savas galvas un turiet drošu prātu, jo Es zinu to derību, ko jūs esat noslēguši ar Mani; un Es derēšu ar Savu tautu un atbrīvošu viņus no jūga.

Un Es arī atvieglošu slogus, kas ir uzlikti jūsu pleciem, lai jūs pat nevarētu just tos uz savām mugurām, kaut arī jūs esat jūgā; un to Es darīšu, lai jūs varētu turpmāk stāvēt kā Mani liecinieki un lai jūs droši varētu zināt,

ka Es, Tas Kungs, apmeklēju Savus ļaudis viņu ciešanās.

Un tad notika, ka slogi, kas bija uzlikti Almam un viņa brāļiem, tika atviegloti; jā, Tas Kungs stiprināja viņus, ka viņi viegli varēja nest savus slogus, un viņi visā priecīgi un ar pacietību pakļāvās Tā Kunga gribai.”⁸

Mēs ar jums esam liecinieki tam, ka ik reizi, kad mēs esam turējuši savas derības ar Dievu, īpaši tad, kad tas ir bijis grūti, Viņš ir uzklaušījis mūsu pateicības lūgšanas par to, ko Viņš jau ir paveicis mūsu labā, un ir atbildējis, kad esam lūguši spēku, lai mēs varētu uzticīgi izturēt. Un ne vienu reizi vien Viņš mūs ir darijis liksmus un stiprus.

Jūs, iespējams, prātojat, ko jūs varētu darīt, lai nodzīvotu šo saba-ta dienu un tajā pielūgtu, izrādot savu pateicību, tā stiprinot sevi un

citus pirms priekšā stāvošajiem pārbaudījumiem.

Jūs varētu sākt šodien ar personīgo un ģimenes lūgšanu, pateicoties par visu, ko Dievs jūsu labā ir darījis. Jūs varētu lūgt, lai uzzinātu, ko Tas Kungs vēlas, lai jūs darītu, kalpojot Viņam un citiem. Jo īpaši jūs varētu lūgt, lai Svētais Gars jums norāda uz kādu, kurš ir vientuļš vai kuram ir nepieciešama palīdzība, un pie kura Tas Kungs vēlētos, lai jūs dodaties.

Es jums varu apsolīt, ka uz jūsu lūgšanām tiks atbildēts un, ja jūs rīkosieties saskaņā ar saņemtajām atbildēm, jūs sabata dienā izjutīsiet prieku, un jūsu sirdis būs pateicības pilnas.

Es liecinu, ka Dievs Tēvs jūs pazīst un mīl. Glābējs, Tas Kungs, Jēzus Kristus, izpirka jūsu grēkus aiz mīlestības pret jums. Viņi — Tēvs un

Dēls — zina jūsu vārdus, tāpat kā Viņi zināja pravieša Džozefa vārdu, kad Viņi parādījās viņam. Es liecinu, ka šī ir Jēzus Kristus Baznīca un ka Viņš godās derības, ko jūs noslēdzat un atjaunojat ar Dievu. Jūsu būtība tiks izmainīta, lai vairāk līdzinātos Glābējam. Jūs tiksiet stiprināti pret kārdinājumu un pret šaubu sajūtām par patiesību. Jūs izjutīsiet prieku sabatā. To es jums apsolu Tā Kunga, Jēzus Kristus, vārdā, āmen.

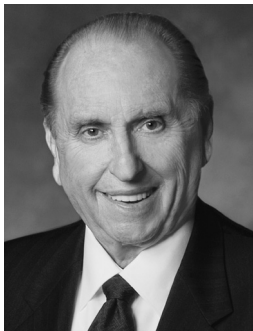
ATSAUCES

1. Skat. Mācības un Derību 59. nod.
2. Mācības un Derību 59:5, 7–8.
3. Mācības un Derību 59:21.
4. Skat. „Atceries, cik daudz tev dāvāts!”, *Garīgās dziesmas*, nr. 151.
5. Moronija 4:3; 5:2; Mācības un Derību 20:77, 79.
6. 1. Nefija 14:12, 14.
7. Mācības un Derību 78:17–19; uzsvērums pievienots.
8. Mosijas 24:13–15.

Mācības mūsdienām

No 2016. gada novembra līdz 2017. gada aprīlim katrā mēneša ceturtajā svētdienā Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības stundas vajadzētu gatavot, izmantojot vienu vai vairākas runas no 2016. gada oktobra vispārējās konferences. 2017. gada aprīlī runas var izvēlēties vai nu no aprīļa, vai oktobra vispārējās konferences. Stabu un apgabalu prezidenti izvēlas, kuras runas izmantot stundu sagatavošanai, vai arī viņi var uzticēt šo pienākumu bīskapiem un draudžu prezidentiem.

Runas daudzās valodās ir atrodamas: conference.lds.org.

Prezidents Tomass S. Monsons

Nevainojamais ceļš uz laimi

Es liecinu par to, cik dižena dāvana ir mūsu Tēva iecere mūsu dzīvei. Tas ir vienīgais nevainojamais ceļš uz mieru un laimi.

Mani mīlotie brāļi un māsas šeit, Konferenču centrā, un visā pasaulē, cik gan pateicīgs es jūtos par šo iespēju — dalīties šorīt ar jums savās domās!

Pirms piecdesmit diviem gadiem, 1964. gada jūlijā, es devos norīkojumā uz Ņujorku, kur tobrīd norisinājās pasaules mēroga izstāde. Viendien es agri no rīta apmeklēju mormoņu izstādes paviljonu. Es ierados, tieši pirms sāka izrādīt Baznīcas filmu *Laires meklējumi*, kur ir atveidota pestīšanas iecere un kas kopš tā laika kļuvusi par Baznīcas klasiku. Es sēdēju līdzās jaunam, aptuveni 35 gadus vecam vīrietim. Mēs nedaudz parunājām. Viņš nebija mūsu Baznīcas loceklis. Tad izdzisa gaismas un sākās seanss.

Mēs klausījāmie stāstītāja balsi, kas uzdeva būtiskus, universālas dabas jautājumus: „No kurienes es nāku? Kāpēc es esmu šeit? Kas ar mani notiks pēc nāves?” Visi saspicēja

ausis, lai dzirdētu atbildes, un neatrāva skatu no filmas ainām. Filmā tika sniegts apraksts par mūsu pirmslaičīgo dzīvi un izskaidrots mūsu mērķis uz Zemes. Mēs noskatījāmie aizkustinošu ainu, kurā padzīvojis vectēvs atvadās no dzīves, un vēlāk redzējām, kā viņš no jauna godībā satiekas ar saviem mīļajiem, kuri devušies uz garu pasauli pirms viņa.

Kad šis skaistais mūsu Debesu Tēva ieceres atveidojums beidzās, pūlis klusi devās projām; daudzus filmas vēstījums bija acīmredzami saviļņojis. Jaunais apmeklētājs, kurš sēdēja man līdzās, necēlās. Es pavaicāju, vai viņam patika redzētā prezentācija. Viņš izjusti atbildēja: „Tā ir patiesība!”

Mūsu misionāri visā pasaulē dalās iecerē, ko mūsu Tēvs paredzējis mūsu laimei un pestīšanai. Ne visi, kuri dzird šo dievišķo vēstījumu, to pieņem un izmanto. Taču daudzi vīrieši un sievietes no malu malām, tāpat

kā mans jaunais draugs no pasaules mēroga izstādes, atpazīst tajā ietverto patiesību un nostājas uz ceļa, kas tos droši pārvedīs mājās. Viņu dzīve izmainās uz mūžiem.

Mūsu Glābējam, Jēzum Kristum, ir izšķirošā loma šajā iecerē. Bez Viņa īstenotās Izpiršanas upura viss būtu zaudēts. Taču ar ticību Viņam un Viņa misijai vien nepietiek. Mums ir jāstrādā un jāmacās, jāmeklē un jālūdz, jānožēlo grēki un jākļūst labākiem. Mums ir jāizzina Dieva likumi un jādzīvo saskaņā ar tiem. Mums ir jāsaņem Viņa glābšanas priekšraksti. Tikai tā mēs iegūsim patiesu, mūžīgu laimi.

Mēs esam svētīti, ka mums ir atklāta patiesība. Mums ir uzdevums — *dalīties* patiesībā. *Dzīvosim* saskaņā ar patiesību, lai mēs varētu nopelnīt visu, ko Tēvs mums iecerējis! Viņš nedara neko citu, kā vien to, kas nāk mums par labu. Tas Kungs mācīja: „Šis ir Mans darbs un Mana godība — īstenot cilvēka nemirstību un mūžīgo dzīvi.”¹

Es no visas sirds dziļumiem un visā pazemībā liecinu par to, cik dižena dāvana ir mūsu Tēva iecere mūsu dzīvei. Tas ir vienīgais patiesais ceļš uz mieru un laimi gan šeit, gan pēc šīs dzīves.

Mani brāļi un māsas, noslēgumā es vēlos apliecināt jums savu mīlestību un dāvat savu svētību, un to es daru mūsu Glābēja un Pestītāja, paša Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCE

1. Mozus 1:39.